

Ocena dorobku dra Sławomira Koziola w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego

Sylwetka Habilitanta

Kariera zawodowa i naukowa dra Sławomira Koziola związana jest przede wszystkim z Uniwersytetem Rzeszowskim. W roku 1999 rozpoczął pracę w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Rzeszowie, którą kontynuował po tym jak uczelnia ta weszła w skład nowo utworzonego Uniwersytetu Rzeszowskiego, najpierw na stanowisku asystenta, a od roku 2007 adiunkta.

Osiągnięcie habilitacyjne

W autoreferacie Habilitant wskazał dwa cykle publikacji dotyczące odpowiednio reprezentacji wpływu nowych technologii na podmiotowość ludzką w literaturze science fiction oraz przedstawienia przestrzeni społecznej w dwudziestowiecznej powieści brytyjskiej jako osiągnięcia naukowe będące podstawą do ubiegania się o stopień doktora habilitowanego. Najważniejszą spośród tych publikacji jest niewątpliwie monografia *Futures of the Human Subject: Technical Mediation, Foucault and Science Fiction*, opublikowana przez renomowane wydawnictwo Routledge w roku 2022 i jej też poświęcę główną część niniejszej recenzji. Jak wskazuje tytuł, celem autora jest przedstawienie wpływu mediacji technicznej na ludzką podmiotowość w wybranych współczesnych powieściach zaliczanych do nurtu science fiction. Główne ramy konceptualne jego rozważań stanowi filozofia technicznej mediacji rozwijana przez takich myślicieli jak Bruno Latour, Peter-Paul Verbeek, Don Ihde i Steven Dorrestijn oraz koncepcje podmiotowości, władzy i wolności Michela Foucault. Habilitant sięga również do prac z zakresu psychologii oraz socjologii nowych mediów. W zestawieniu z tak bogatym aparatem teoretycznym i kontekstualizującym stosunkowo ograniczony okazuje się korpus literacki. Obejmuje on bowiem zaledwie 2 powieści i 1 trylogię: *The Circle* Dave'a Eggersa, *Rainbows End* Vernora Vinge oraz cykl *MaddAddam* Margaret Atwood. Uwzględnienie większej liczby tekstów uprawomocniłoby generalizującą perspektywę zasygnalizowaną w tytule. Poszerzenie pola badawczego mogłoby również doprowadzić do

odkrycia utworów, w których przedstawienie relacji między człowiekiem a technologią nie poddaje się łatwo konceptualizacji w kategoriach zaczerpniętych z filozofii technicznej mediacji, co pozwoliłoby na wyciągnięcie jeszcze ciekawszych wniosków.

Punktem wyjścia monografii jest rozdział poświęcony filozofii technicznej mediacji oraz historii literatury science fiction. Dr Koziół szkicuje rozwój namysłu nad rolą technologii od koncepcji Rogera Bacona poprzez refleksje przedstawicieli Szkoły Frankfurckiej i Martina Heideggera po teorię aktora-sieci Bruno Latoura i prace zaliczane do zwrotu posthumanistycznego. Szczególne znaczenie dla dalszych rozważań Habilitanta mają koncepcje podkreślające dwoistość technologii jako czegoś, co jednocześnie odsłania i ukrywa, powiększa i redukuje, przyciąga i odpycha, jak również pojęcie subiektywizacji Foucault i związana z nim koncepcja wolności oraz wyróżnione przez Dorrestijna cztery główne tryby interakcji między człowiekiem a technologią. Habilitant z dużą swobodą a zarazem wyczuciem i erudycją porusza się w gąszczu terminów i koncepcji opisujących relację między człowiekiem a technologią. To syntetyczne przedstawienie filozofii mediacji technicznej świadczy o świetnej znajomości jej najważniejszych przedstawicieli i ich założeń, a jednocześnie nie obciąża książki dra Koziół zbyt szczegółowym przedstawieniem ich koncepcji.

Analogiczną rolę Habilitant zaplanował dla ostatniej części pierwszego rozdziału, poświęconej kategorii science fiction. Kompetentnie omawia w niej wybrane definicje tego zjawiska kulturowego przede wszystkim w jego literackim wcieleniu, aby wskazać kluczową rolę, jaką odgrywa w nim technologia, a następnie przedstawia jego rozwój w oparciu o wybrane przykłady utworów literackich. Lektura tej części monografii budzi jednak pewien niedosyt, przede wszystkim ze względu na selektywny dobór przykładów. Z jednej strony, dr Koziół przywołuje takie teksty jak *Nowy wspaniały świat* Aldousa Huxleya czy *Rok 1984* George'a Orwella, interpretowane najczęściej nie tyle w kategoriach science fiction, co dystopii i/lub anty-utopii bez określenia relacji między tymi pojęciami. Z drugiej, po omówieniu *The space merchants* Frederika Pohla i C. M. Kornblutha z 1952 roku przechodzi do powieści *Neuromancer* Williama Gibsona z roku 1984 tak, jakby między tymi dwoma tekstami nic ważnego w historii science fiction jako gatunku się nie wydarzyło, a Philip K. Dick czy J.G. Ballard nie podejmowali w swej twórczości tematów bliskich jego własnym zainteresowaniom badawczym.

Zarysowana w rozdziale pierwszym siatka pojęciowa zostaje konsekwentnie zastosowana w kolejnych trzech rozdziałach. I tak, w rozdziale drugim dr Koziół omawia wpływ mediów społecznościowych na poczucie tożsamości jednostki oraz koncepcję wspólnoty w powieści *The*

Circle. Jak trafnie wskazuje w swej analizie, utopijny program zwiększenia zasobów ludzkiej wiedzy, pogłębienia więzi społecznych oraz wyeliminowania zachowań uznawanych za niepożądane poprzez rozwój zintegrowanych mediów społecznościowych prowadzący do całkowitej transparentności osobistej prowadzi w świecie przedstawionym nie tylko do całkowitego braku prywatności, ale także dobrowolnej rezygnacji z autonomii głównej bohaterki powieści. W ujęciu Habilitanta powieść Eggersa staje się dystopijnym ostrzeżeniem przed wykorzystaniem mediów społecznościowych oraz idei ciągłego udostępniania, kwantyfikowania i porównywania danych osobistych jako nastawionego na generowanie zysku narzędzia manipulacji, podporządkowanego celom wszechwładnej mega-korporacji, łączącej w sobie cechy takich gigantów internetowych jak Google, Facebook i Twitter.

Przedmiotem analiz przeprowadzonych w kolejnym rozdziale jest przedstawienie wpływu technologii ubieralnych, w szczególności soczewek kontaktowych ze zintegrowanym wyświetlaczem, na poczucie tożsamości głównego bohatera w powieści *Rainbows End*. Dr Koziół przekonująco odczytuje ten utwór jako stosunkowo optymistyczną wizję świata, w którym zwiększony zasięg wzrokowego doświadczenia świata w połączeniu z cyfrowo generowaną rzeczywistością rozszerzoną prowadzi do wzrostu zdolności poznawczych oraz pozwala na nowe formy kreatywności, jak również sposoby kształtowania własnej tożsamości. Vinge nie pomija przy tym potencjalnie negatywnych zastosowań przedstawianych przez siebie technologii jako narzędzia służącego do formowania jednostki poprzez celowane reklamy i instrukcje.

Nieporównywalnie bardziej złożony obraz relacji między jednostką, czy szerzej ludzkością, a technologią wyłania się z trylogii *MaddAddam*. W tej części monografii dra Koziół punkt ciężkości zostaje przeniesiony, zgodnie z tematyką omawianego cyklu, na biotechnologię. Habilitant precyzyjnie identyfikuje daleko idące konsekwencje idei kształtowania świata natury wedle ludzkich potrzeb, wskazując przy tym na jej nierozzerwalny związek z podporządkowaniem nauki i medycyny kapitalistycznej pogoni za zyskiem. Równie wnikliwe są jego analizy form oporu wobec neoliberalnego porządku. Szczególnie wartościowe w tym kontekście są jego ustalenia dotyczące postaci Derkacza jako swoistego efektu biotechnologicznego podejścia do natury, w wyniku którego przyjmuje on rolę odnowiciela ludzkości, gotowego zastąpić jej niedoskonałą wersję ulepszonym wariantem, stworzonym za pomocą narzędzi inżynierii genetycznej.

Jak słusznie zauważa dr Koziół w konkluzji swej monografii, pandemia COVID-19 pokazała, że literackie wizje mediacji technicznej jako narzędzia subiektywizacji nie są tylko eksperymentami myślowymi, ale poprzez amplifikację i ekstrapolację roli technologii w otaczającej nas

rzeczywistości odsłaniają jej janusowe oblicze. Rozwiązania technologiczne służące dobru ludzkości mogą bowiem równie łatwo stać się narzędziem kontroli i manipulacji.

Do każdego z omawianych utworów literackich Habilitant podchodzi z tą samą sumiennością i starannie identyfikuje, a następnie analizuje wszystkie najważniejsze wątki i motywy dotyczące wpływu technicznej mediacji na kształtowanie się nie tylko jednostkowej tożsamości, ale także organizacji społecznej na szerszą skalę. Dr Kozioł umiejętnie osadza swe rozważania w kontekście przemian zachodzących we współczesnym świecie, wykazując się imponującą znajomością prac z zakresu filozofii, psychologii oraz socjologii nowych mediów i współczesnej (bio)technologii. Dzięki trafnie dobranym ramom konceptualnym odstania tym samym filozoficzny wymiar literatury science fiction oraz czyni z niej ważny głos we współczesnych debatach dotyczących technologicznych mechanizmów subiektywizacji.

Z drugiej strony, mnogość odniesień do publikacji dotyczących procesów psychologicznych oraz społecznych związanych z mediami społecznościowymi, komputerami ubieralnymi czy też biotechnologiami powoduje, iż w pracy dra Kozioła zatarciu ulega granica między rzeczywistością a fikcją literacką, a on sam wydaje się traktować świat przedstawiony jako przedłużenie świata realnego. Wydarzenia opisywane w poszczególnych powieściach stają się świadectwem lub odbiciem zjawisk zachodzących w otaczającej nas rzeczywistości, a publicystyczne publikacje dotyczące Internetu czy też mediów społecznościowych stają się kluczem interpretacyjnym postaw i działań postaci literackich. Zaczerpnięta z prac Asle'a H. Kirana koncepcja dwustronności technicznej mediacji prowadzi w książce dra Kozioła do swoistego symetryzmu – założenia, iż każdy aspekt technicznej mediacji należy opisać w przeciwstawnych, pozytywnych i negatywnych kategoriach, oraz tendencji do traktowania analiz przedstawianych w pracach naukowych czy filozoficznych za równoważne wypowiedziom o charakterze publicystycznym oraz poglądom wygłaszanym na poziomie świata przedstawionego. Habilitant nieustannie przywołuje różnorakie, niejednokrotnie przeciwstawne punkty widzenia, ale nie zawsze podejmuje próbę ich krytycznego oglądu, uporządkowania, czy też wskazania pozycji ideologicznych, z których wyrastają oraz funkcji, jakie pełnią w danym utworze. Niczym w bachtinowskiej heteroglossii głosy i postawy postaci stają się równorzędne pozycji autora, nawet jeżeli ich naiwny zachwyty nad tą czy inną technologią podszyty jest ewidentną autorską ironią, jak ma to na przykład miejsce w *The Circle*. Przedstawiona przez Eggersa dystopijna krytyka nowego wspaniałego świata pełnej transparentności i nieustannej obecności online sięga znacznie dalej niż tylko kwestii braku możliwości funkcjonowania poza wszechwładnym systemem, o której pisze Habilitant w konkluzji rozdziału dotyczącej tej właśnie

powieści. Przyjęta przez dra Koziola metoda powoduje, iż z pola widzenia ginie literackość omawianych powieści. Habilitant poświęca mało uwagi zabiegom literackim stosowanym przez poszczególnych pisarzy, w niewielkim stopniu próbuje osadzić ich utwory w tradycji literackiej zarysowanej w rozdziale pierwszym, a tekst traktuje jako przezroczyste okno na świat przedstawiony, który rządzi się nie tyle regułami konwencji literackich, co zasadami naszej stechnicyzowanej rzeczywistości.

Pewne wątpliwości wzbudza także stosunkowo klasyczne podejście do koncepcji człowieczeństwa wyłaniające się z analiz dra Koziola. Pomimo tego, iż sytuuje on postfenomenologię Verbeeka w szeroko rozumianym zwrocie poshumanistycznym, kwestionuje jego rozumienie cyborgizacji jako procesu, w którym scalenie technologii z ludzkim organizmem prowadzi do powstania nowej hybrydowej istoty, oraz zakłada, że techniczną mediację można odróżnić od podmiotu. Jednakże w świecie przedstawionym omawianych przez niego powieści elementy technologii nie tylko pośredniczą w interakcji jednostki z rzeczywistością, ale także stanowią integralny element tego, co Andy Clark nazywa rozszerzoną świadomością, a N. Katherine Hayles wskazuje jako jeden z potencjalnych wyznaczników poshumanistycznej, hybrydowej podmiotowości jako materialno-informacyjnego amalgamatu. O zatarciu granicy między człowiekiem a zwierzęciem w wyniku inżynierii genetycznej pisze zresztą sam Habilitant w ważnym artykule poświęconym trylogii Atwood, którego jednak nie zaliczył do cyklu dotyczącego podmiotowości i do którego jeszcze wrócę poniżej.

Pomimo powyższych uwag krytycznych, nie mam wątpliwości, że *Futures of the Human Subject* to oryginalna, ciekawa i przemyślana analiza literackich refrakcji kluczowego aspektu współczesności, świadcząca o samodzielności badawczej Habilitanta i umiejętności podejmowania ważnych tematów. Relacja między filozofią technicznej mediacji a literaturą science fiction nie doczekała się jak dotąd rzetelnego opracowania i tym samym książka dra Koziola stanowi znaczny wkład w rozwój literaturoznawstwa.

Trzy spośród czterech innych tekstów zaliczonych przez Habilitanta do cyklu publikacji na temat wpływu nowych technologii na podmiotowość ludzką dotyczą *Rainbows End* Vinge, co niewątpliwie świadczy o jego umiejętności osadzania znanego na wskroś tekstu w nowych kontekstach interpretacyjnych. Te bardzo kompetentnie i przekonująco skonstruowane studia, które ukazały się w dwóch najważniejszych czasopismach międzynarodowych dotyczących science fiction, przedstawiają pogłębione analizy tematów podjętych w węższym zakresie w omówionej powyżej monografii, takich jak współczesne debaty na temat materialności tekstu, relacja między

archiwum cyfrowym a pamięcią, czy też rozpraszanie uwagi przez urządzenia mobilne. Stanowią tym samym nie tyle rozwinięcie też przedstawionych w monografii o nowe przykłady literackie czy też koncepcje filozoficzne dotyczące wpływu nowych technologii na podmiotowość ludzką, co ich uzupełnienie o szerszy kontekst technologiczno-kulturowy. Zdecydowanie większy powiew świeżości wnosi bardzo ciekawy tekst poświęcony opowiadaniu „The Machine Stops”, które dr Koziół odczytuje w relacji do koncepcji władzy bio-politycznej Giorgio Agambena, choć zapewne można by się zastanawiać na ile alegoryczne przesłanie tekstu E. M. Forstera można interpretować w kontekście współczesnych mu technologii pośredniczących w ludzkim doświadczeniu rzeczywistości.

Drugi z cykli wskazanych przez dra Koziół obejmuje monografię *Polarization of Social Space* oraz dwa rozdziały i siedem artykułów, których treść w większości przypadków w mniejszym lub większym zakresie pokrywa się z zagadnieniami poruszonymi w tejże książce. Teksty zaliczone przez Habilitanta do tej grupy nie stanowią zatem cyklu badawczego rozumianego jako szereg publikacji, z których każda wnosi coś nowego. Należałoby raczej mówić o pewnym obszarze badawczym poddanym analizie w rozprawie doktorskiej, której fragmenty zostały przedstawione po uzyskaniu stopnia naukowego w szeregu tekstów opublikowanych w czasopiśmie i pracach zbiorowych, a zwieńczeniem tych działań była publikacja monografii. Jej treść odzwierciedla swobodę z jaką Habilitant odczytuje teksty literackie w kategoriach zaczerpniętych z innych dyscyplin humanistycznych. Jej ramy konceptualne stanowi bowiem socjologiczno-filozoficzna teoria produkcji przestrzeni Henriego Lefebvre’a, która w ujęciu dra Koziół staje się użytecznym narzędziem interpretacyjnym pozwalającym zrozumieć napięcie między absolutną przestrzenią domu a abstrakcyjną przestrzenią systemu kapitalistycznego w wybranych dwudziestowiecznych powieściach brytyjskich. Nie zmienia to faktu, iż jej treść nie powinna podlegać ocenie w postępowaniu habilitacyjnym, jako że jest oparta na rozprawie będącej podstawą nadania stopnia doktora.

Spośród dwóch tekstów, które wychodzą poza zakres tematyczny rozprawy doktorskiej Habilitanta, ciekawszy wydaje się artykuł poświęcony powieści Iana McEwana *The Cement Garden*, której fabułę dr Koziół interpretuje w kategoriach wewnętrznej dynamiki przestrzeni społecznej metonimicznie odzwierciedlonej w relacjach pomiędzy głównymi postaciami. Artykuł „The Question of the Spiritual Dimension of the World in Evelyn Waugh’s *Brideshead Revisited* and its Granada Television Adaptation” to studium porównujące powieść Waugh z jej adaptacją filmową pod kątem przedstawienia wymiaru duchowego przestrzeni. Dr Koziół umiejętnie poszerza w nim swe

instrumentarium badawcze o koncepcje narratologiczne Seymoura Chatmana, przyjmując przy tym za punkt odniesienia kategorię wierności adaptacji, mimo że jej użyteczność została zakwestionowana w licznych pracach z zakresu teorii adaptacji, do których zabrakło zupełnie odniesienia w tekście jego artykułu. Pozostałe publikacje zaliczone przez Habilitanta do tej grupy to przykłady solidnego *close reading*, w którym ramy konceptualne, oparte na teorii Lefebvre'a, ale także rozważaniach Mircei Eliadego czy też Rogera Frya, pozwalają na sformułowanie wartościowych poznawczo wniosków w analizie opartej na licznych, dobrze dobranych cytatach i przykładach.

Pozostały dorobek naukowy

Oprócz wskazanych powyżej publikacji dr Koziół przedłożył do oceny cztery inne, ważne w jego ocenie, teksty dotyczące literatury współczesnej. Jeden z nich to intrygująca analiza powieści Williama Gibsona *Pattern Recognition* jako refleksji nad relacją między sztuką a reklamą w kulturze postmodernistycznej. Pewne zaskoczenie budzi przedmiot analiz przedstawionych w pozostałych trzech artykuły. Jest nim trylogia *MaddAddam*, co – w zestawieniu z artykułami dotyczącymi *Rainbows End* oraz powieści omawianych w rozprawie doktorskiej – każe uznać wielokrotne analizowanie tego samego tekstu z różnych perspektyw interpretacyjnych za charakterystyczną dla Habilitanta praktykę publikacyjną. Nie zmienia to faktu, iż są to bardzo dobrze napisane i uargumentowane teksty, świadczące o umiejętności stawiania oryginalnych tez badawczych. Przeprowadzona w artykule „Between the Mythical and the Ironic” doskonała analiza trójksięgu Atwood w kategoriach mitokrytyki Northropa Frye'a nie pozostawia żadnych wątpliwości co do teoretycznoliterackich kompetencji dra Koziola. Osadzona w tradycji artystycznej, obejmującej z jednej strony utwory zainspirowane *Frankensteinem* Mary Shelley, a z drugiej awangardowe ruchy artystyczne, interpretacja aktu stworzenia Derkaczan w artykule „Crake's Aesthetic” jako dzieła sztuki transgenicznej potwierdza umiejętność rozwijania własnej interpretacji w szerokim kontekście historycznym i artystycznym. Oparta na analogiach pomiędzy human-animal studies a studiami nad relacjami kolonialno-rasowymi analiza statusu „pigoons” zawarta w artykule „From Sausages to Hoplitest of Ham and Beyond” odślania gotowość wyjścia poza perspektywę antropocentryczną, prowadzącą do sformułowania bardzo ciekawych wniosków. Niejasne jest tylko dlaczego te teksty, zwłaszcza dwa ostatnie, nie zostały zaliczone przez Habilitanta do cyklu dotyczącego podmiotowości i technologii, mimo że stanowią niezwykle wartościowe uzupełnienie monografii *Futures of the Human Subject*. „Crake's Aesthetic” rozwija i uzupełnia postawioną w niej

tezę, iż Derkacz przypisuje sobie rolę artysty-demiurga. Nieubłagane hybrydowe tożsamość „pigoons” to z kolei koronny dowód na to, że wizja efektów inżynierii genetycznej przedstawiona przez Atwood wymusza daleko idącą reinterpretację wyznaczników człowieczeństwa i podmiotowości.

Zestaw tekstów nadesłanych do oceny rodzi w pierwszej chwili wrażenie, iż w swej ponad dwudziestoletniej działalności naukowej dr Koziół ograniczył zakres badanego materiału do czterech powieści poddanych interpretacji w rozprawie doktorskiej, dwóch powieści i trylogii analizowanych w monografii wskazanej jako główne osiągnięcie habilitacyjne oraz dwóch innych utworów. Z przedłożonego wykazu wszystkich publikacji wynika jednakże, że jego zainteresowania naukowe obejmują szerszą problematykę. Kilka rozdziałów opublikowanych w pracach zbiorowych przed i po uzyskaniu stopnia doktora poświęcił kulturze popularnej i sztuce pop art; pisał także o eksperymentach artystycznych w dobie technologii cyfrowych, czy też zjawisku podwójnego kodowania w sztuce i literaturze współczesnej. Był także współredaktorem pracy zbiorowej dotyczącej adaptacji filmowych.

Pod względem ilościowym dorobek dra Koziół spełnia wymogi stawiane osobom ubiegającym się o stopień doktora habilitowanego: w latach 2000-2023 opublikował 2 monografie, 1 tom współredagowany, 16 artykułów oraz 10 rozdziałów. Warto podkreślić znaczące i ze wszelkich miar udane wyjście poza lokalne czy szerzej polskie środowisko naukowe, którego dr Koziół dokonał w ostatnich kilku latach, publikując artykuły w prestiżowych czasopiśmie międzynarodowych, takich jak *Critique*, *Science Fiction Studies*, czy też *English Studies*. Wątpliwości nie budzi także jakość przysłanych do oceny tekstów. Wszystkie zostały napisane wyjątkowo sprawnie i świadczą o dobrym opanowaniu warsztatu naukowego. Nie ma wśród nich pozycji ewidentnie słabych, czy też niespełniających wymogów stawianych tekstom akademickim.

Działalność naukowa dra Koziół poza własną uczelnią obejmuje udział w konferencjach w krajowych i zagranicznych ośrodkach naukowych, w ramach którego wygłosił 1 wykład plenarny oraz 20 referatów. W części autoreferatu dotyczącej tego kryterium postępowania habilitacyjnego Habilitant wymienia także aktywność, którą określa mianem „działalności publikacyjnej afiliowanej przy różnych krajowych i zagranicznych ośrodkach naukowych”, mimo że w wielu spośród zaliczonych do tej grupy tekstów wskazuje Uniwersytet Rzeszowski jako swą afiliację. A zatem nie chodzi tu o afiliowanie tekstu przy innym ośrodku naukowym, a jedynie o jego publikację w tomie zbiorowym lub czasopiśmie wydawanym przez inną uczelnię niż własna. Niestety Habilitant nie ma w swym dorobku żadnego projektu badawczego finansowanego w drodze konkursu ani stażu

krajowego lub zagranicznego, co budzi pewne zdziwienie, jako że prowadzone przez niego badania nad wpływem nowych technologii na podmiotowość ludzką miałyby duże szanse na uzyskanie zewnętrznego finansowania. Pomimo tych zastrzeżeń, uważam, że dr Koziół wykazuje się istotną aktywnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni. Pozytywnie oceniam także zaangażowanie Habilitanta w organizację życia naukowego. Dr Koziół był współorganizatorem dwóch konferencji naukowych na Uniwersytecie Rzeszowskim. Jest również członkiem dwóch międzynarodowych towarzystw naukowych.

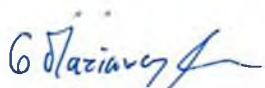
Reasumując, zarówno monografia *Futures of the Human Subject*, jak i pozostała działalność naukowa Habilitanta cechują się wysoką jakością oraz mają wyraźnie międzynarodowy charakter. Spełniają tym samym wszystkie kryteria określone w stosownych przepisach oraz dobrze rokują na jego przyszłość jako samodzielnego pracownika naukowego.

Dorobek dydaktyczny i organizacyjny

Habilitant posiada wystarczający dorobek dydaktyczny i organizacyjny, świadczący o zaangażowaniu w działalność rodzimej uczelni. Był promotorem około 20 prac licencjackich i 70 magisterskich. W latach 2013-2015 brał udział w pracach Wydziałowego Zespołu ds. Jakości Kształcenia, a od 2020 jest członkiem Zespołu ds. Oceny Jakościowej Prac Dyplomowych.

Wniosek końcowy

Przedłożona do oceny monografia oraz dorobek naukowy, dydaktyczny i organizacyjny świadczą o tym, że dr Koziół jest samodzielnym badaczem, którego publikacje stanowią istotny wkład w rozwój badań literaturoznawczych, zarówno w Polsce, jak i na świecie. Dlatego też uznaję, że jego dorobek spełnia wymogi określone w art. 219 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym z dn. 20 lipca 2018 oraz wnoszę o nadanie mu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie *literaturoznawstwo*.

dr hab. Grzegorz Mażarczyk, prof. KUL

Lublin, 25 czerwca 2023 r.